

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΜΕΓΑΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ

Yaoundé 03/01/2011

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καί συμπολίτες τῆς Μαρτυροτόκου καί Ἁγιοτόκου πόλεως τῶν Μεγαρέων, χαίρετε ἐν τῷ Νηπιάσαντι Θεῷ ἡμῶν πάντοτε.

Εὐρισκόμενος στήν πρωτεύουσα τοῦ Καμερούν, Γιαουντέ, ἐπικοινωνῶ μ' αὐτήν τήν μικρή γραφή μαζί σας γιά νά σᾶς ἐκφράσω γιά μιά ἀκόμα φορά τήν εὐγνωμοσύνη τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας γιά τήν συνεχῆ βοήθεια καί ὑποστήριξη πού ὅλοι σας, ἐδῶ καί μιά ἐξαετία παρέχετε στήν ταπεινή μας Ἱεραποστολική προσπάθεια στό Καμερούν καί τήν Κεντρική Ἀφρική.

Εἶναι γνωστό ὅτι, πρίν ἕξι χρόνια μέ τήν εὐλογία τοῦ σοφοῦ γέροντος Ποιμενάρχου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεγάρων καί Σαλαμίνας κ.κ. Βαρθολομαίου ἐσυστήθη ὁ «**Ἐκκλησιαστικός Φιλανθρωπικός καί Ἱεραποστολικός Σύλλογος ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΙΑ**» μέ σκοπό τήν παντοειδῆ ἐνίσχυση τοῦ σπουδαιοτάτου ἐκκλησιαστικοῦ κεφαλαίου, πού ὀνομάζεται Ὁρθόδοξη Ἱεραποστολή.

Ἀθόρυβα καί συστηματικά, χάρις στό ὑγιές ἐκκλησιαστικό φρόνημα, ζῆλο καί τήν ἀγάπη πολλῶν παραγόντων, Κληρικῶν, Μοναχῶν, Μοναζουσῶν καί Λαϊκῶν ἢ «**Ἱεραποστολική Συνοδοιπορία**» ἔχει ἀναδειχθεῖ σέ πραγματικό Κυρηναῖο τοῦ ταπεινοῦ Ἱεραποστολικοῦ μας ἔργου καί σέ καθοριστικό ρυθμιστικό παράγοντα τῆς συντηρήσεως καί προαγωγῆς τοῦ προϋπάρχοντος ἔργου.

Βέβαια ὁ πρωταρχικός σκοπός κάθε Ἱεραποστολῆς εἶναι ἡ μετάδοσις τοῦ Χαροποιοῦ Ἀγγέλματος τῆς Σαρκώσεως καί Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά κατά τήν πορεία μας στά κράτη, ὅπου, συμφέροντα σκοτεινά καί ἀπροσδιόριστα στόν ἀπλό ἄνθρωπο, καθόρισαν νά ἐπικρατοῦν δύσκολες συνθήκες ζωῆς, συναντοῦμε μιά ἀνθρωπότητα « **πληγωμένη καί ἡμιθανῆ τυγχάνουσα**» καί ἔχουμε ἱερόν χρέος καί Κυριακή ἐντολή νά ἀκολουθήσουμε τό παράδειγμα τοῦ «**Καλοῦ Σαμαρείτου**» μέ ὅτι, προσωπικό κόπο, πόνο καί θυσία ἀπαιτεῖ αὐτή ἡ στάσις ζωῆς. Σ' αὐτόν τόν τομέα καταναλώνουμε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς, καί πρόκειται:

- γιά ἀγορά φαρμάκων σέ ἀσθενεῖς
- γιά οἰκονομικά βοηθήματα σέ πάμπτωχους ἀδελφούς μας
- γιά ὀργάνωση συσσιτίων σέ ἔκτακτες περιστάσεις
- γιά διανομή τροφίμων καί ρουχισμοῦ τήν περίοδο τῶν βροχῶν
- γιά ἐπισκέψεις σέ ἰδρύματα καί νοσοκομεῖα
- γιά ἐνίσχυση τῶν λεπρῶν
- γιά ἀνοιγμα πηγαδιῶν σέ προβληματικές περιοχές
- γιά ὀργάνωση ἀγροτικῶν ἰατρείων καί συνεχῆ τροφοδότηση μέ φάρμακα τά ὅποια παρέχονται δωρεάν
- γιά οἰκονομική ἐνίσχυση σπουδαστῶν
- γιά κατασκευή σχολείων, ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη
- γιά ὀργάνωση νέων ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων
- γιά κατηχητικές ἐκδόσεις, ἐκεῖ ὅπου κάθε ἔννοια βιβλίου εἶναι ἀπρόσιτη καί ἀνέφικτη

- για ύλική καί πνευματική συμπαράσταση κρατουμένων καί τῶν παιδιῶν τους, πού ἔχουν γεννηθεῖ στίς φυλακές καί παραμένουν μαζί τους
- για μέριμνα καί βοήθεια τῶν ὀρφανῶν...

καί τόσα ἄλλα καθημερινά καί ἔκτακτα, πού πλουσιοπάροχα μᾶς παρέχει ἡ Ἀφρικανική πραγματικότητα δοκιμάζοντας πολλές φορές τίς φυσικές μας ἀντοχές καί τή σταθερότητα τῆς πίστεώς μας...

Ἀπό διάφορα ντοκυμαντέρ θά ἔχετε τουλάχιστον ἀποκομίσει ὅτι στήν Ἀφρική τίποτα δέν εἶναι εὐκολο ἢ αὐτονόητο καί ἡ πιό μικρή περίπτωση ἔχει τεράστια δυσκολία...

Αὐτά τά Χριστούγεννα τελείωσε ἕνας κύκλος κατηχήσεως καί την προπαραμονή τῆς ἐορτῆς μέσα σέ ἕνα κλίμα προσευχῆς καί κατανύξεως βαπτίσαμε κάποια νέα μέλη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κοινοτήτων μας...

Μαζί τους ἐορτάσαμε τά Χριστούγεννα σφυγμομετρῶντας τούς χτύπους τῆς καρδιάς των, ὅταν ἔψαλαν μαζί μας τό: *«ὄσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε , Χριστόν ἐνεδύσασθε, Ἀλληλούϊα»*, τό *«Ἡ Παρθένος σήμερον τόν Ὑπερούσιον τίκτει καί ἡ γῆ τό σπήλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει...»* , ὅταν γιά πρώτη φορά προσέγγιζαν τό Κοινόν Ποτήριον τῆς Θυσίας τοῦ Κυρίου μας.. *«Μετά φόβου Θεοῦ, Πίστεως καί ἀγάπης...»* καί συσσωματώνονταν μαζί μας στήν ὄρατή φανέρωση τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ...

Μαζί τους ἀποφασίσαμε τήν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων νά συνεχίσουμε τήν ἔμπρακτη Κατήχησή τους καί προετοιμάσαμε τά ἀπαραίτητα δῶρα γιά τήν επίσκεψή μας στό Νοσοκομεῖο τῶν Φυματικῶν καί στό Ψυχιατρεῖο...

Φθάσαμε σέ ἕναν τεράστιο χῶρο πού ἔχει κατανεμηθεῖ μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε νά ξεχωρίζει τά διάφορα στάδια τῆς ἀσθενείας ...

Μην σκεφθεῖ κάποιος ὅτι, πρόκειται περὶ τοῦ γνωστοῦ πολυορόφου τύπου Νοσοκομείου πού συναντᾶμε στὴν πατρίδα μας ἢ σέ κάθε πρωτοκοσμική χῶρα...

Εἶναι ἀπλᾶ κτίρια- αἴθουσες γιὰ τούς ἀσθενεῖς μέ ξεχωριστούς χώρους, ὅπου μποροῦν νά πλένονται καί ἄλλους, ὅπου μποροῦν νά προετοιμάζουν τὴν καθημερινή τους τροφή... σύμφωνα μέ τίς διατροφικές συνήθειες κάθε φυλῆς... Φυσικά στούς ἀσθενεῖς ἐπαφίεται καί ἡ καθαριότητα ὅλων αὐτῶν τῶν χώρων μέ τὰ εὐνόητα ἀποτελέσματα ὄρατά καί ὀσμίζόμενα...

Συναντήσαμε μιά ομάδα ἀσθενῶν ἔξω ἀπό τούς θαλάμους νά προσπαθεῖ νά ἐπωφεληθεῖ τόν ἥλιο καί τὴ ζέστη τῆς ἡμέρας...

Τούς χαιρετίσαμε λέγοντας ὅτι: *«Εἴμαστε ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἀποφασίσαμε σήμερα νά ἔλθουμε νά μοιραστοῦμε μαζί σας τὴν χαρὰ τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, μιά καί ὅλος ὁ κόσμος ἐορτάζει ... νά μην νοιώσετε ὅτι ὅλοι σᾶς ξέχασαν ...».*

Τὰ παιδιά ἄρχισαν νά ψάλλουν Χριστουγεννιάτικους ὕμνους καί μπήκαμε στούς θαλάμους, ὅπου ἄλλοι ἀσθενεῖς καταβεβλημένοι ἀπὸ τὴν ἀσθένειά τους περίμεναν τὴν ἀνάπαυση τοῦ σώματος σάν γιαιτρικό...

Στιγμές δύσκολες, στιγμές ὅπου δέν ἔχεις νά πεῖς τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἓνα βαθύ: *«Κύριε ἐλέησον τόν κόσμο σου καί τόν κόσμο μας τόν τόσο παράξενο καί δύσκολο...»*

Μᾶς εὐχαριστοῦσαν γιὰ τὴν παρουσία καί τὰ δῶρα μας ... χεῖλη πού ἴσα πού ψιθύριζαν... καί μάτια ἀτελείωτα πού εὐγνωμονοῦσαν σιωπηλά ...μέ μιά ἀπέραντη καρτερία...

«Κάντε ὑπομονή ... θά προσευχόμαστε γιὰ σᾶς... αὐτό ἤλθαμε νά σᾶς ποῦμε σήμερα ... κοντά μας εἶναι καί ὅσοι προσέφεραν αὐτά τὰ δῶρα καί προσεύχονται γιὰ σᾶς...»

Εικόνες πού δύσκολα θά ξεχαστοῦν ... εἰκόνες πού σοῦ χαράζουν τήν ὑπαρξή σου γιά πάντα... εἰκόνες πού δύσκολα ἕνας φωτογραφικός φακός θά μπορέσει νά μεταφέρει ἀκριβῶς...

Τελειώσαμε μετά ἀπό μιά ὥρα καί ἀφοῦ βεβαιωθήκαμε ὅτι δέν εἴχαμε ξεχάσει κανένα μέρος τοῦ ἀπέραντου αὐτοῦ λαβυρίνθου, κατευθυνθήκαμε πρὸς τόν παρακείμενο νοσοκομειακό οἰκισμό τοῦ Ψυχιατρείου...

Δέν θά ἤθελα νά πῶ τίποτα, παρά νά σταθῶ σέ κάποιους ἐγκαταλελειμένους ἀσθενεῖς ... καί σέ κάποιους γονεῖς, πού εἴχαν ἐπισκεφθεῖ τὰ παιδιά τους καί παρέμεναν μέ καρτερία κοντά τους καί ὅταν μᾶς εἶδαν πέσανε στά πόδια μας παρακαλώντας νά προσευχηθοῦμε ...

Κατά τήν ἀναχώρησή μας τά συναισθήματα ἦταν ἀνάμικτα... πόνος, λύπη... ὀργή... ἢ χαρά τῆς ἐλάχιστης βοήθειας μας; Ὅλα μαζί καί καθένα ξεχωριστά μᾶς ἐπέβαλαν μιά βαριά σιωπή, πού τήν διέκοψε ἡ ἐρώτηση -παρατήρηση τοῦ Διακόνου Jean: **«Εἶδατε ὅτι, ὅσα εἴχαμε προετοιμάσει, χωρίς νά γνωρίζουμε τόν ἀριθμό τῶν ἀσθενῶν, ἦταν ἀκριβῶς ὅσοι καί οἱ ἀσθενεῖς καί δέν περίσσεψε τίποτα;» ...**

Αὐτή τήν ἐμπειρία θέλησα νά μοιρασθῶ μαζί σας μέσα ἀπό αὐτήν τήν μικρή γραφή, σάν ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ γιά τήν γενναιότητα τῆς φιλανθρωπίας Σας, ἢ ὅποια ἂν καί μέσα ἀπό τίς δύσκολες οἰκονομικές συνθήκες τῆς πατρίδος μας δέν ξεχνᾶ ποτέ καί ὅσους πάσχουν στίς «γειτονιές τοῦ κόσμου τούτου» ...

Ἡ ἀγάπη καί οἱ εὐχαριστίες ὅλων μας μετά πάντων υμῶν ἀδελφοί...

Ὁ Κύριος μεθ' υμῶν.

ὁ Καμερόν Γρηγόριος